

Med Hensyn til Nedskrivningsreglerne vil jeg sige, at jeg ikke er sikker paa, at de ere grundlovmæssige. Jeg spurgte for nogen Tid siden en anset Jurist, om de var grundlovstridige. Det vilde han ikke udtale sig om. Han vilde blot sige, at de ikke var grundlovmæssige. Jeg tror, Afgørelsen i hvert Fald er meget tvivlsom. Den Vej, man maa gaa — det er jo i Virkeligheden en Tvangsakkord, der er Tale om — vil være den i Konkursloven omtalte Akkordvej.

Endelig maa jeg sige, at dette Forslag er i Virkeligheden saa uendeligt lidet udarbejdet. Jeg antager, at der ogsaa fra anden Side indenfor min ærede Gruppe vil fremkomme en Kritik paa dette Punkt. Det er saa lidet udarbejdet, det forudser saa uendelig lidt og overlader saa mange Enkeltheder til Tilfældet, at jeg uvilkaarlig kommer til at mindes det gamle latinske Ord om Bjerget, der laa i Fødselsveer og fødte en latterlig, død lille Mus. Jeg vil sige om dette lille Lovforslag, at det er jo en latterlig lille Mus, der her er bleven født. I 5 eller 6 Maaneder, eller hvor mange Maaneder det nu er, have de Herrer arbejdet, siden Kassen er gaaet fallit, og Resultatet er et saa ufærdigt Forslag, ufærdigt maaske særlig, fordi Sparekassens Styrere skulde føre de langvarige Forhandlinger med Eksportforeningen, og de Forhandlinger ere jo ikke til Ende endnu, og fordi Ministrene skulde gaa den berømte Canossagang til de 5 Banker, hvis Resultat var saa ringe, at det højtærede Folketingsudvalg baade af denne og af andre Grunde saa sig nødsaget til at sige til Bankerne: Tak for Tilbudet, men vi beklage ikke at kunne modtage det.

Jeg maa fremdeles fastholde den Bemærkning, jeg gjorde her forleden Dag, at der er noget vist kompromitterende for selve Lovgivningsmagten, ikke blot for Lovgivningsinitiativet hos Regeringen, men i endnu højere Grad for den Del af Lovgivningsmagten, som Rigsdagen har, naar vi Gang efter Gang vedtage Love, som man rent teknisk set maa sige ikke ere gode Love. Selv om man billiger Princippet i en Lov, kommer der, naar Loven rent teknisk er daarlig, til sidst et Tidspunkt, hvor man har Ret til at sige: Jeg vil ikke stemme for denne Lov. Jeg vil ikke have flere daarlige Love, der lade mange Spørgsmaal aabne og give Anledning til megen Tvivl.

Jeg anser altsaa den Vej, som dette Lovforslag slaar ind paa, selv med de, jeg gentager det, gode Ændringer, det er un-

dergaaet i Udvalget, for at være ikke blot ufarbar, men ogsaa uforsvarlig, og det gør, at jeg ved tredie Behandling maa stemme mod dette Lovforslag, uagtet jeg gør det med Bedrøvelse, og uagtet jeg maa værgе mig imod at blive misforstaaet, saaledes at jeg ikke skulde ville gaa med til og ikke føler mig bunden af den Erklæring, vor Gruppens højtærede Ordfører, det ærede Medlem fra Thisted (N. Andersen), udtalte den 5. Oktober. Jeg gentager, den Erklæring staaer fuldt fast for hele Højres Gruppe, og saa vidt jeg skønner, deles det deri udtalte Ønske af mange andre Højremænd baade i og udenfor Rigsdagen. Men selv om man er nok saa villig til at hjælpe, kan man ikke lade sig foreskrive en Vej af det højtærede Flertal og af den højtærede Minister, en Vej, som i Virkeligheden baade er ufarbar og uforsvarlig.

Dertil kommer, at jeg, som jeg tidligere har tilladt mig at sige, ikke en Gang er sikker paa, at Kassen bliver solvent med den Ordning, de Herrer have foreslaaet. Thi vi vide intet om, hvor meget der vil indkomme fra Garanterne. Forholdet til Eksportforeningen er saa ganske afgjort uklart, og det er egentlig regnskabsmæssigt set letsindigt og uberettiget af Folketinget og Landstinget, hvis de ville opstille som et Aktiv den Fortjeneste, der kan være ved at laane 3 Mill. Kr. til 3 pCt. Først og fremmest ved man ikke, hvorledes Udlaansrenten vil være i Løbet af de følgende Aar, og dernæst kan man næsten vide, at de 3 Mill. Kr. ville blive brugte til at trække ud af Sparekassen med det samme, og de Penge, der ere trukne ud, kunne neppe bruges til store lukrative Anbringelser, hverken i Baku eller paa anden Maade, hvorpaa de Herrer nu have tænkt, at der skulde tjenes den nævnte Gevinst ved Hjælp af disse Penge.

Jeg har tiltraadt adskillige af de af det højtærede Flertal og Udvalget stillede Ændringsforslag, men det er ikke, fordi jeg tror, at Vejen selv derved vil blive farbar, men fordi enhver af os nu en Gang har den Pligt at gøre det bedst mulige selv ud af det slettest mulige. Men naar jeg dels selv har stillet enkelte Ændringsforslag, dels har tiltraadt andre, har jeg dermed kun erkendt, at disse var Antydninger til Forbedringer, men ikke at de var i Stand til at gøre et i og for sig daarligt Grundlag bedre. Derfor vil jeg tillade mig at tilraade min ærede Gruppe at undlade at stemme om de enkelte Æn-